

אריה שרון
— פלרט עם —

בקשה לצו שיורה על אנשי הוועד היוצא להעביר להם את מיסמכי האגודה ואת כספיה.

השופט החליט להחזיר את גלגל הזמן אחורנית, פסק כי הוועד החדש נבחר שלא כדין, ולאסיפה לא היה כל תוקף משפטי. הוא מינה את עורך-הדין מרדכי שורר כספיד-בחירות.

עתה, יצטרך שורר לקבוע את תאריך ומקום הישיבה החוזרת, ולפקח על טוהר הבחירות החוזרות, וכן על קבלת חברים חדשים, שירצו להצטרף.

בצאתם מהישיבה, חגגו חברי הוועד היוצא את ניצחונם על כוס קפה במזנון בית-המשפט. גם חברי הוועד הנכנס, שבחירתם נפסלה דקות ספורות קודם לכן, גיראו צוהלים ושמחים — על ניצחונם הצפוי, לדעתם, במערכה הפוליטית. לדב-ריהם, ייערכו הבחירות החוזרות בהיכל-התרבות או באיצטדיון בלומפילד. הם הבטיחו למלא את המקום בקהל בוחרים — חוקי וכשר, הפעם.

על דוכן העדים עמד חיים סיל, מזכירו החדש של ועד הליגה וסיפר בהתרגשות את גירסתו למה שקרה באותו ערב חיס-טורי.

סיל, חבר הליגה מאז 1960, והיור-האחרון בתקופה שמפא"י שלטה בליגה בעבר, ניסה לבצע אקרובטיקה, כדי לא לעשות, מחד-גיסא, שקר בנפשו, ומאידך-גיסא, לא להכשיל את תביעת הוועד בו הוא חבר.

הוא תיאר את ערב הבחירות כמאורע נורמלי, בו כל ההפרעות באו דווקא מצד החברים הוותיקים של הליגה. כהוכחה לכך שנערכה התמודדות הוגנת, הצביע על האחוזה ששרתה בינו לבין חברי הוועד היוצא, ד"ר ישראל שחק והסופר מרדכי אבי-שאל.

באיכות הוועד היוצא, עורך-הדין אהרון ברקאי, הצביע בחקירתו על העובדה, שבכל ההיסטוריה של הליגה, מאז 1937, לא נבחרו לוועד חברים שנתקבלו לליגה שעה וחצי קודם לכן. מסקנתו: הוועד החדש נבחר שלא כחוק.

ראשונים של האדם היו עגולים. האיגלו, סוכת האינדיאני, האהול — כל אלה אינם מרובעים.

„הטכנולוגיה החדשה חוזרת לקו הע-גול, קרונות, מכונות, מטוסים, בתים — הווים היום להיות עגולים.“ הפלרט של שרון עם גופים לא-מרובעים התחיל באכזיב: היו אלה מיבני הקש המפורסמים שתיכנן עבור מועדון הים-התיכון שבמקום, מאז, השתכללו ה-טכניקות, ומשושי-הקש הומרו בפיבר-גלאס.

יורה על הגג, כיום, מתגורר בנו של האדריכל במשושה כזה, בן שמונה מ"ר, הממוקם על גג הדירה המישפחתית ברחוב אהרון דויד בתל-אביב. קירות הפיברגלאס, בעובי חמישה ס"מ, אינם מעבירים קור. לדברי ארד, ההתחממות המהירה של הקירות החיצוניים אינה מגי-עה כלל ליושבים בפנים.

„מה שכן משגע אותנו, זה רעש הגשם המטפטף על החומר הפלאסטי.“ אומר ארד. „כשיורד גשם בלילה, אני מתעורר

מזון האיגלו בשארם
— אנטר —

בינתיים, נראה שהזוכה העיקרית מה-עימות הפוליטי תהיה קופת הליגה, שת-ימלא עשירות — דמי-החבר השנתיים, של כל מי שירצה להשתתף בהצבעה.

סטודנטים

ההדלפה אודות ההדלפה

**כך נכשלה
המתחה המסורתית,
המבוצעת מדי שנה בתל-מורי
שנה א' ברפואה**

המיבחן, שיועד לתלמידי שנה א' בי-בית-הספר לרפואה של אוניברסיטת תל-אביב, היה מוזר במיקצת: הסטודנטים החדשים היו אמורים להדליף את מימיהם לתוך מבחנות צרות מדי. מהות המיבחן: לראות כיצד ישתחרר כל סטודנט מה-קלחת שלתוכה הכניס את עצמו.

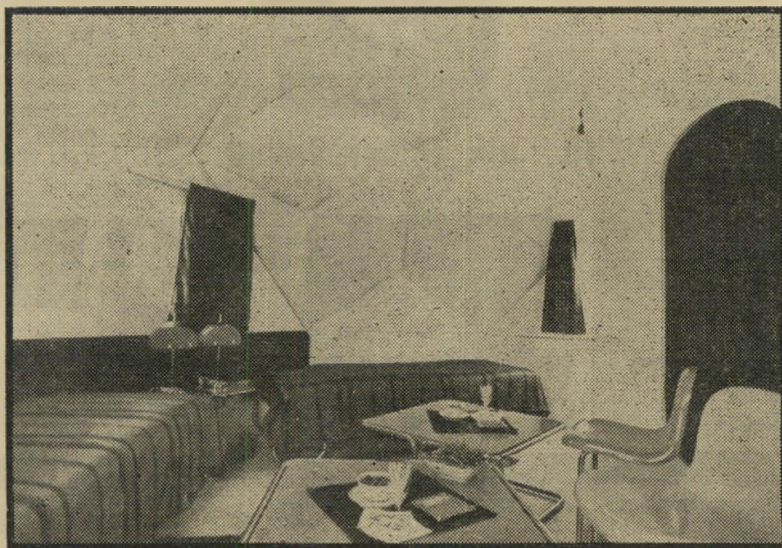
אלא שלא היה זה מיבחן מטעם הפקול-טה, היתה זו מערכת השיא המתוכננת במתחה השנתית המסורתית, שמבצעים התלמידים הוותיקים בבית-הספר בטריונים הירוקים.

הד"ר המזוויף, הניסוי המעניין לא יצא לפועל, מישהו הדליף לחדשים על תוכנית ההדלפה — וכל המתחה הת-פספה.

הפיספוס היה ברור לוותיקי שנה ג', מתכנני המתחה, כבר בראשית האירוע. היה זה כאשר שוקי וייסגרטן, סטודנט שנה ג', נכנס לכיתת-הלימוד של הירור-קים, הציג עצמו כד"ר וייסגרטן, והחל מרצה בכבוד-ראש על „בעיות ביו-פיסי-קליות ותרמודינמיות בדרכי מעבר השתן בגוף.“

הרצאה זו היתה צריכה להיות המבוא, שאחריה היו הירוקים נשלחים להדליף, אלא שההפרעות והצחק מצד הטריונים הבהירו חיש קל למרצה המכובד, ולחבריו

(המשך בעמוד 28)

האיגלו מבפנים
— מרובעים —

אל-ימות. העד הבא, ד"ר ישראל שחק, מסר גירסה שונה לחלוטין, סיפר כי האור-חיים שפשטו על המקום תבעו לרושםם כחברים באגודה, אימו באלמות אם לא ייעשה כן. כתוצאה, עזב שחק את המקום, והחדשים בחרו ועד חדש.

עורך-הדין אברהם ברקת, באיכות הוועד החדש ואחד מחבריו, טען שאנשי רק"ח ומצפן נבחרו לראשונה, במרץ 1970 — בדיוק באותה הדרך.

הגג לא חור. לפני השופט המחוזי שלמה לוונברג היתה מונחת בקשתו של הוועד היוצא, בראשותו של ד"ר שחק, לצו הצהרתי, לפיו הוועד החדש נבחר שלא כחוק, וכחונתו של הוועד היוצא נשארה בתוקף בהיעדר ועד חדש.

כנגד זה, הגישו אנשי הוועד החדש, בראשותו של היור, אפרים טורגובניק,

מהרעש, כאילו מישהו דופק על הקירות. את אביו, אין זה מבהיל. בסך-הכל, זו בעייה שיש לפותרה, בדרך לדוור יותר אנושי, יותר ססגוני, לדיירי הארץ.

אירגונים

שיה סדר בברק

**בתום הפיוב המישפטי,
יצאו גם המנצחים וגם
המנוצחים בהרגשה שניצחו**

ימים ספורים בלבד אחרי הפוטש שביצעו חברי המישמרת הצעירה של העבודה בליגה לשמירת זכויות האדם והאזרח (העולם הזה 1838), כבר ניצבו השבוע שני הצדדים בבית-המשפט, להמשך המערכה.

דוור

חללית על הגג

**האם יצליח הנסיון החדש
להחזיר בארץ
את מיבני האיגלו?**

לעוברי-ישובים הנושאים עיניהם למע-לה, או לטייס המשפיל עיניו למטה, נראה חדרו של ארד שרון כחללית שנחתה על הגג. שכן ארד (16) משמש שפן-ניסויים לאביו, האדריכל אלדר שרון (39). המיבנה הססגוני, הדומה לקובייה משור-שה, הוא צורת הבנייה של המחר, לדעת שרון האב. „חוזרים היום אל האיגלו“ קובע הוא.

יפה וזיל, מי כמהו צריך לדעת. אולי יותר מכל אחר, עשה אלדר שרון לשבירת הריבועים השיכונים, האפורים והחדגוניים המעיקים כיום על נוף הארץ. על חוף שארם א-שייך, הוא הקים מלון מפייברגלאס. הרעיון כה קסם למש-קיעים גלמניים, שהם מבקשים להעתיק את הפרוייקט למקומות נוספים בארץ ובחו"ל. מודל דומה הוקם גם בגאנה. מלבד היחודיות האסתטית שבצורת הב-נייה הזו יש בה גם חיטכון רב בחור-צאות: חדר אחד של 20 מ"ר, במיבני המגורים בשארם — כולל יסודות בנייה נוספים — עולה כ-15 אלף ל"י. חומר הבנייה, המיוצר בארץ, יוזל עוד בעתיד, ככל שיהפוך למקובל יותר בי-בנייה הישראלית.

כבר כיום ניתן לבנות וילה בת 100 מ"ר, שתיכלול, לדוגמה, חמישה חדרים כדוריים משושי-קירות ומתומגני-צלעות — במחיר 80 אלף ל"י. משך הבנייה: שלו-שה איבועה חודשים.

מרובע זה מבוטף. „כשאתה עובר בשכונות מגורים בישראל, אינך יכול למ-צוא בית יחיד שיגוף את הקו הכללי, המרובע. עיצבנו לעצמנו בארץ דפוסי-בנייה מרובעים — רתני שמע“, אומר שרון. „חזרי-מגורים אינו בהכרח קובייה. הבתים הערביים ביפו, למשל, הם מרובי-קשתות ומזושי-קירות. בכלל הבתים ה-